

[Rimstad.]

sig alle om bortfald af foreslåede bevillinger til forsvar og beredskabet, og ud fra mine tidligere bemærkninger om mit partis stilling til de principielle spørgsmål vedrørende vort forsvar vil vi naturligvis stemme imod disse ændringsforslag.

Endelig er der i tillægsbetænkningen optaget 5 ændringsforslag stillet af venstres og det konservative folkepartis medlemmer i udvalget. Vi vil i vort parti stemme for disse ændringsforslag. Det drejer sig om bortfald af visse bevillinger.

Der er først de to ændringsforslag nr. 468 og 854, som angår bortfald af yderligere bevillinger til egnsudviklingen. Vi ønsker ikke dette arbejde fremmet på grundlag af den foreliggende lovgivning, som vi har stemt imod, selv om vi naturligvis godt kunne tænke os at være med til at løse nogle af de problemer, der findes her. Vi mener blot, at det må ske efter andre retningslinjer.

Vi er også enige med det ærede medlem hr. Thestrup i hans betragtninger over nødvendigheden eller ikke-nødvendigheden af levnedsmiddelinstittuttet i Gladsaxe. Det forekommer os, at der er byggeopgaver, der trænger sig mere på end dette institut.

Hvad ændringsforslaget om bortfald af tekstanmærkningen vedrørende bemyndigelse til boligministeren angår, må alene vor tidligere modstand mod ministerbemyndigelser på dette område være begrundelse for, at vi vil stemme for dette ændringsforslag.

Endelig er der ændringsforslag nr. 252. Også det kan vi stemme for ud fra den betragtning, at staten ikke bør gøre sig til formynder for borgerne på alle områder.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg takker de ærede ordførere og finansudvalget for indstillingen vedrørende finanslovsforslaget.

Der er blevet sagt nogle anerkendende ord i anledning af, at antallet af ændringsforslag er lavere, væsentligt lavere, i år, end det var sidste år. Det er blevet taget som et udtryk for, at man var nået et skridt længere mod en realistisk budgetlægning. Det er naturligvis også rigtigt, at vi for så vidt kan være tilfredse med den udvikling, der her er i gang, men jeg vil dog gerne give det ærede medlem hr. Damsgaard ret i,

at det mål, som vi må stræbe efter i så henseende, endnu ikke er fuldt nået. Naturligvis vil det være umuligt at nå dertil, at der overhovedet ikke bliver tale om ændringsforslag eller om tillægsbevillingslov. Der vil jo altid ske uforudsete og uforudsige- lige ting og fuldbyrdelse af en udvikling, som man ikke kunne kende i forvejen. Derfor vil der stadig væk være tale om ændringsforslag, men vi kan vel nå endnu et stykke videre, end vi er nået med dette forslag.

I denne forbindelse vil jeg gerne til det ærede medlem hr. Kaj Andresen sige, at der er et undersøgelsesarbejde i gang vedrørende de problemer, han indledningsvis omtalte, nemlig en undersøgelse af muligheden for en mere rationel budgetlægning og herunder en større anvendelse af rammebevillinger. Det arbejdes der med, som man vil forstå, i finansministeriet, og når vi kommer tilstrækkelig langt med dette arbejde, mener jeg det rimeligt, at jeg optager en drøftelse med finansudvalget herom.

Det ærede medlem hr. Damsgaard gjorde nogle bemærkninger, som jeg synes, jeg må knytte nogle kommentarer til. Det ærede medlem sagde bl. a., at venstre måtte beklage, at regeringen havde splittet den økonomiske politik op i brudstykker, hvilket bl. a. havde vist sig ved, at vi for nogen tid siden var kommet med forslagene om visse afgiftsforhøjelser. Jeg har imidlertid den stik modsatte opfattelse af dette forhold. Jeg mener i modsætning til det ærede medlem og partiet venstre, at de forslag, vi fremsatte, måtte vi komme med for at holde den økonomiske politik intakt, for — om jeg så må sige — at holde samling på den, at fortsætte den linje, som var lagt med finanslovsforslaget, således som det blev fremsat i efteråret. Jeg gjorde dengang udtrykkelig opmærksom på, at vi måtte regne med, at således som forholdene ville arte sig i 1964, var en stram finanspolitik nødvendig, en stram finanspolitik, der gav sig udslag i et kasseoverskud af en størrelsesorden på omkring et par hundrede millioner kroner. Og skulle den politik opretholdes — og der er ikke nogen som helst grund til at fravige den — måtte vi jo sørge for, at de merudgifter, som staten fik i kraft af pristalsstigningen, også blev dækket. Hvis vi havde undladt dette, var den økonomiske politik slået i stumper og stykker. Men ved at dette